

мантия

наметка, която се закопчава със шнур и аграфи, за да облече корава-
та, атласена, златошита дреха, която носеха българските царици,
правата, тясна наметка от ален аксамит, поръбен със златни пандел-
ки, ^{ушкити} обси-пани с бисер, за да сложи на главата си короната, която
стигаше чак до веждите ѝ, тежка, обси-пана с безценни камани.

Когато Анна остави огледалото, вече стъкмана и готова за
посрещането, някакъв необичаен шум я накара да остана сякаш закова-
на на мястото си. Краката ѝ се подкосиха от внезапното вълнение.
Нима пристигаха вече? Тя се окопоти, излезе навън и попита до къде
са стигнали.

Ала преди още да ѝ отговорят, тя разбра. Корабът бавно спираше
за да може една трирема да се приближи до него. В триремата ясно
се очертаваше една мъжка осанка, която веднага се отличаваше от
всички други по спокойната самоувереност на държанието си, по тихот
благородство на движенията, по достойнството, с което отговоряше
на народа, струпан край брега.

Той беше.

Иоан Асен.

За миг младата невеста загуби смелостта, която бе показала до
сега от часа, когато бяха напуснали родния Естергом. Бледите ѝ бу-
зи станаха още по-безцветни. Тя неволно преброди с плах взор обкръ-
жаващите ѝ. Севастократорът Александър заедно с Бела и чичо ѝ Кал-
ман леко се усмихнаха.

Изведнъж младата девойка си спомни, че е господарка и царица,
че хиляди очи сега са впити в нея, наблюдавайки всяко нейно движе-
ние, жадни да наситят любопитството ѝ с ^{сц}крехката ѝ безпомощност,
Тя отказа да се облегне на ръката, която Бела поиска да ѝ подаде,
мълчаливо изслуша кратките насърчителни слова, които ^{сц}пъхтна снаха
ѝ, Мария Ласкарис. И сама се отправи с бавни решителни стъпки към
тясната стъпба, по която се изкачваха неочакваните посрещачи.

Иоса